

stor Bilsfavelse; dette skal jeg tillade mig nærmere at bevise. Hvad er det, som foreligger? Og hvad er det, som der vil blive stemt om ved de nye Valg? Der foreligger fra de Herrer's Side en Paastand om, at Folkethingets Flertal skal være bestemmende for Regjeringens Karakter. (Berg: Ja). Nu opløses Folkethinget, og Spørgsmaal bliver lagt hen, til hvem? til Folkethingets Vælgere. Hvad svare de saa paa? De kunne svare paa det Spørgsmaal, om de ere enige med de Herrer af Flertallet i deres Opfattelse eller ei. Ja, der paa kunne de Herrer faa tydeligt og klart Svar. Svare Vælgere: Nei, saa have de Herrer faaet Uret, saa deler det danske Folk ikke Deres Mening; svare de: Ja, saa have de Herrer forsvaavidt faaet Ret, saa dele Vælgere Deres Mening. Men selve det statsretlige Spørgsmaal er affkurat det samme som før. Kampen føres jo nemlig imellem Folkethinget og andre Statsmagter, og imellem Folkethinget og de andre Statsmagter kan Den ikke dømmes, som vælger Folkethinget. Hvis de Herrer komme til Valg og vende tilbage hertil i et Antal af 43 i Stedet for 53, ville de saa opgive Kampen? (Berg og Flere: Nei, nei!), ville De saa opgive denne Løfte for Fremtiden? (Stemmer: Nei, nei!) Godt! De ville ikke opgive den, De ville vedblive at kæmpe derfor, De ville altsaa søge ved senere Valg at fatte Deres Mening igjennem. Spørgsmaalet er ikke løst, hvis De vende tilbage som Mindretal i Stedet for Flertal. Men komme De nu tilbage i et Antal af 63, tro de Herrer saa, at Landstinget og Kongedømmets Repræsentanter ville høre sig, fordi de nu ere 63 i Stedet for 53? Paa ingen Maade (Stemmer: Det blive de nødt til!). Saa lad os engang undersøge, hvorvidt de virkelig blive nødt dertil. De Herrer have den Paastand, at med Hensyn til Finantsloven ere vi stillede anderledes end Landstinget; De paastaa, at medens De her kunne gaa Finantsloven omhyggelig igjennem, ændre alle Enkeltheder, hist sætte Noget ind og her tage Noget ud, skal Landstinget væsentlig indskrænke sig til en Revision af de store Træk; Landstinget kan vel gøre nogle enkelte Ændringer og Rettelser, men det maa ikke gaa ind paa den hele Detail. Denne Theori har, som jeg tror, ingen Hjemmel; men selv om den havde nogen Hjemmel, saa ville De dog ikke kunne negte, at Landstinget har den samme Ret som Folkethinget til at forkaste eller vedtage Finantsloven. Ere vi enige derom? Har Landstinget ikke lige saa fuld Ret til at forkaste Finantsloven? (Berg: Nei!). Hvad, har Landstinget ikke Ret dertil? (Berg: Nei!). Forstaar jeg virkelig det ærede Medlem ret? Antager han, at Landstinget ikke har Ret til at negte Finantsloven? (Berg: Jeg skal nærmere forklare mig). Naar, det glæder mig dog, at man, naar man gaar det ærede Medlem nærmere paa Klingen, kan drive ham bagved en „Forklaring“ om Noget, hvorpaa der maa kunne

svares ved et klart Ja eller Nei. Jeg tror neppe, at der kan være Spørgsmaal om, at den langt overveiende Del af dette Things Medlemmer mener, og at navnlig Landstinget selv mener, at Landstinget har Ret til at forkaste Finantsloven, hvis det finder det rigtigt. Naar nu Folkethinget viser Landstingets mændene Veien, naar det siger dem, hvorledes de skulle bære sig ad, saa forkaster Landstinget Finantsloven, dersom det bliver misfornøjet med Regjeringen, og saa siger Landstinget ligesom nu Flertallet: „Opløs os, lad Folket dømmes, send os hjem til vore Vælgere og se, om vi ere i Overensstemmelse med dem“. Ville de Herrer da saa erkende det som det Afgjørende i Sagen, hvis saa Landstingets Vælgere sende de samme Repræsentanter tilbage (Berg: De ere ikke Folket). Saa, saa ere Folkethingets vælgere heller ikke Folket. Folket er ikke de Mand, som stemme paa det ærede Medlem, men Folket er alle de, som i Forfatningen ere anerkjendte at have Lod og Del i Landets Styrelse. Det er Folket og ikke den ensidige Kreds, paa hvilken det ærede Medlem vil støtte sig, fordi det er den, der falder sammen med hans Anskuelse. Det er netop det Fortvøiede ved den Kamp, som de Herrer føre os ind i, at den bringer ingen virkelig Løsning af det Spørgsmaal, som er reist. Tag en eller anden Lovgivningsfag, tag f. Ex. Fæstevæsenet, tag Spørgsmaalet om Skolevæsenet, tag, hvad De ville, og stil dette hen til Vælgernes Afgjørelse! Forlang, at Folkethinget skal opløses paa et saadant Spørgsmaal, og det Svar, de da faae, faar sin Betydning som et Udtryk af Folkets Mening om den enkelte Sag, ligesom det maa blive af største praktiske Betydning for selve dette Lovgivningsspørgsmaals Løsning. Det er Noget at appellere til Folket om, men det Spørgsmaal, de Herrer her ville lægge over til „Folket“, kan „Folket“ ikke afgjøre, fordi der her ikke er Tale om en Kamp mellem Folkethinget og et Ministerium, men her er Tale om en Kamp mellem Statsmagterne, og det „Folk“, som vælger Folkethinget, er kun den ene af Statsmagterne, og det kan ikke afgjøre den Strid, som føres mellem dets egne Repræsentanter og de andre det ligestillede Magter. Der gjør sig i den Henseende en Række af Overdrivelser gjældende om den Stilling, som tilkommer Folkethinget, saa at man virkelig ikke skulde tro, at man befandt sig i et saa jævnt, simpelt og tarveligt Folk som det danske; der føres af og til et Spøg, som om vi svingede i disse Sager mellem Absolutismen paa den ene Side og virkelig Folkesfrihed paa den anden Side. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som har et stort Talent netop i saadanne Ting, sagde igaar, at det her dreiede sig, om Folket vilde understøtte „Menneskerettighedernes Forsvarere“. Det er en „Menneskeret“ i det ærede Medlems Dine, at ind- og afsætte Ministre, det er hans „Menneskeret“, det er den, han træ-